

...önmagunk porát szemünkbe fújja a szél

Jász Attilának

*Az idő szemcsés szerkezetű, mint a por meg a homok.
A lélegzet ide-oda fújja az idő szemcséit, mint szél az út porát vagy
[a sivatag homokját.
Az idő hegyei és dombjai, mint a sivatagi homokhegyek s dombok,
elrejtik, megvédik és elpusztítják a tárgyakat s azok világát.
Néha előkerülhet valami, saját korában észrevétlen,
számottevők pedig eltűnhetnek örökre.
Így a tanult tudás csak szerzett hiányosság.*

*A víz valahonnan valahová tartó, csak időszakosan létező
[patakokat, folyókat táplál a sivatagban.
A lélegzet párája életfolyamokat táplál az időben, valamikortól valameddig.
A nappali forróságban és az éjszakai fagyban olyan a sivatagi víz mozgása,
mint az idő gyorsan futó és alig múló szakaszainak áramlása.*

*Az emlékezés gyertyáinak hajladozó lángja, a napkitörések
[tűzfelhőinek lobogása, és a szívek dobbanása mögött
a láthatatlan mennyei szövétnek ragyog,
mely mozgat mindent, ad meleg s hideg sötétet, hideg s meleg fényt,
az örökkévalóság kiismerhetetlen, önmagába rejtett sajátlanságát követve.
Látva és felismerve Urunkat megtörténhet, hogy önmagunk porát
[szemünkbe fújja a szél.*

[lassan és halkán]

*Az emlékezés gyertyáinak hajladozó lángja,
a napkitörések tűzfelhőinek lobogása
és a szívek dobbanása mögött
a láthatatlan mennyei szövétnek ragyog,
mely mozgat mindent,
ad meleg s hideg sötétet,
hideg s meleg fényt,
az örökkévalóság kiismerhetetlen,
önmagába rejtett sajátlanságát követve.
Látva és felismerve Urunkat megtörténik,
hogy önmagunk porát szemünkbe fújja a szél.*

*„....., s a hegyen sincs semmi.”**

*Az egy-életen-át húzódo öregkor görbe hátán
leperreg a képzeletbeli időmérő homokja.*

*Felszakítani, kiszakítani, átszakítani, megszakítani!!!!
(szakítani)*

*Leszaggatni, szétszaggatni, elszaggatni!!!
(szaggatni)*

Meddig?.....

*Teljes üresség –
tisztá szív –
belső csend.*

Üres teljesség

**San Juan de la Cruz*